

Patron

BOLESŁAW I CHROBRY - (967 - 1025). Pierwszy syn Mieszka I i Dobrawy. Od 972 roku przebywał jako zakładnik na dworze cesarskim. 984 ożeniony z córką Rygdaga, margrabiego Miśni, celem nawiązania przyjaznych stosunków z Niemcami, rozwiódł się 986 i poślubił córkę księcia węgierskiego Gejzy, matkę Bezpryma, którą także rychło porzucił. Około 987 roku pojął za żonę Emnildę, córkę księcia zachodniosłowiańskiego - Dobromira. Po śmierci ojca w 992 roku wypędził z kraju macochę Odę wraz z jej synami, zjednoczył kraj i objął władzę w całym państwie. Włączył się do polityki europejskiej, popierał cesarza Ottona III. Organizował akcje misyjne do Prus (św. Wojciech, Bruno z Kwerfurtu). W roku 999 doprowadził do kanonizacji świętego Wojciecha. Zreorganizował kościół polski, uzyskał zgodę papieża na utworzenie w 999 roku arcybiskupstwa w Gnieźnie i biskupstw w Kołobrzegu, Wrocławiu i Krakowie. Sprowadził z Włoch pierwszych zakonników (Pięciu Braci Polskich). W 1000 podejmował w Gnieźnie cesarza Ottona III, od którego otrzymał (jak głosi legenda) włócznię świętego Maurycego oraz gwóźdź z krzyża pańskiego. Od 1002 roku (od śmierci Ottona III) toczył z Niemcami wojny, które trwały z przerwami do 1018 i zakończyły się pokojem w Budziszynie (włączenie Miłska i Łużyc do Polski). Jego państwo stało się potęgą ówczesnej Europy. W 1025 roku został koronowany na króla Polski.